

ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ Ζ'

[Ἐκ τῆς ἀνεκδότου παραφράσεως ὑπὸ τοῦ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΡΑΣΧΟΥ]*

Τῶν Τρώων καὶ τῶν Ἀχαιῶν ἀπειμονώθ' ἡ μάχη,
 Κ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἐζύγιζεν ἀμφίροπος ἡ νίκη,
 Ἐν ᾧ πυκνά τὰ δόρατα ἐμαίνοντο, κ' ἐν μέτρῳ
 Ἐσκίρτων τοῦ Σιμόεντος καὶ τῶν ῥοῶν τοῦ Ἐάνθου.
 Ὁ Αἴας πρῶτος ἔθραυσε, τῶν Ἀχαιῶν ὁ πύργος,
 Τοὺς Τρώας, κ' ἔδωκε χαρὰν καὶ φῶς εἰς τοὺς συντρόφους*
 Ἐκτύπησε τὸν ἔξοχον πολεμιστὴν τῆς Θράκης,
 Τὸν ἰσχυρὸν Ἀκάμαντα, τὸν σκύμνον τοῦ Εὐσώρου.
 Εἰς τὰ ἔμπρὸς τὸν ἐπληξέε τοῦ λοφωμένου κρόνου,
 Κ' ἐμπήχθη κατὰ μέτωπον κ' ἐπέρασεν ἡ λόγχη
 Ἐκ τῶν ὀστέων ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ σκότος.
 Τὸν Ἀξυλον ἐφόνευσε ὁ κραταῖος Τυδεΐδης,
 Τὸν Τευθρακνίδην ἐμενεὲν εἰς τὴν καλὴν Ἀρίσθην,
 Βαθὺς τὸν πλοῦτον, πρόθυμος ἐν γέν' εἰς τοὺς ἀνθρώπους*
 Κ' εἰς ὄλους εἶχεν ἀνοικτὴν πρὸ τῆς ὁδοῦ τὴν θύραν.
 Πλὴν τότε ἔμπρὸς του νὰ φανῆ κένεντας δὲν εὐρέθη
 Καὶ νὰ τὸν σώσῃ ἔρριψεν ὁ ἥρωσ νεκρωμένους
 Αὐτὸν καὶ τὸν Καλήσιον ὀμοῦ, ἠνίοχόν του
 Πιστόν, κ' ὑπὸ τῆς μαύρης γῆς ἐχώθησαν τὰ σπλάγχνα.
 Τὸν Δρῆσον καὶ Ὀφέλιον ἐφόνευσε ὁ μέγας
 Εὐρύκλος, καὶ μετ' αὐτοὺς
 Τὸν Αἴσηπον καὶ Πήδασον, οὓς ἡ ὠραία νύμφη
 Ἀθαρβαρέα ἔδωκε ἔς τὸν Βουκολίωνα τῆς.
 Τοῦ Ἀκομέδοντος υἱὸς ὁ Βουκολίων ἦτο,
 Τὴν γένναν πρῶτος, πλὴν υἱὸς ἐνώσεως κρυφίας*
 Βοσκός, τὴν νύμφην ἔπειτα συνήνητησεν εἰς δάσος,
 Κ' ἐκείνη ζεῦγος δίδυμον τῷ ἔδωκε τοὺς παῖδας.
 Αὐτῶν τὰ μέλη ἔλυσε καὶ τὴν γοργὴν ἀνδρίαν
 Τοῦ Μηκιστέως ὁ υἱὸς κ' ἐγύμνωσε τῶν ὄπλων.

* Ἀπηγγέλοη ἐν τῷ Συλλόγῳ τῇ 4 Νοεμβρίου.

Σωρεύει τὸν Ἀστύαλον νεκρὸν ὁ Πολυποίτης·
 Μὲ δόρυ τὸν Περκώσιον ὁ Ὀδυσσεὺς Πιδύτην
 Κτυπᾷ τὸν Ἀρετάονα ὁ Γεῦκρος τὸν ἀνδρείον.
 Ἐκρήμνισε τὸν Ἀβλήρον τοῦ Ἀντιλόχου πάλιν
 Τὸ δόρυ, καὶ τὸν Ἐλατον ὁ μέγας Ἀγαμέμνων.
 Τὴν Πήδασον τὴν ὑψηλὴν κατεῖχεν εἰς τὰς ὄχθας
 Τοῦ Σκτυλιόεντος αὐτός·

Κ' ἐκτύπησε τὸν Φύλακον ὁ Λήϊτος πετῶντα
 Μακράν, καὶ τὸν Μελάνθιον ἢ χεῖρ τοῦ Εὐρυπόλου.
 Τὸν Ἀδραστον κατέφθασεν ὁ αἰχμητὴς Ἀτρεΐδης
 Πλήρη ζωῆς· συνταρχθὲν τῶν ἵππων τοῦ τῷ ζεῦγος,
 Περιεπλέγθ' εἰς τὸν κορμὸν μυρικής, καὶ τὸ ἄρμα
 Συντρίψαντες εἰς τοῦ θυμοῦ τὴν ἄκρην, πρὸς τὴν Τροίαν
 Ἐπέτων, ὅπου ἔφευγον αἰσθμκίνοντες πολλοί.
 Ἐκεῖνος ἐκ τοῦ δέπρου τοῦ ἐξεκυλίσθη κάτω
 Πρηνῆς ἐπὶ τὰ χόματα, κ' ἐμπρὸς τοῦ ἐπεφάνη
 Μὲ στίλβον δόρυ, ἄνωθεν, ὁ αἰχμητὴς Ἀτρεΐδης.
 Ὁ Ἀδραπτος τοῦ ἤρπασε τὰ γόνατα κ' ἐφώνει·

«Κράτει με ζῶντα, βκσιλεῦ, καὶ πάρε ὅ,τι θέλεις·
 »Εἰς τοῦ πατρὸς μου τὴν αὐλὴν πολὺς ὑπάρχει πλοῦτος,
 »Χαλκός, χρυσίον, σίδηρος σκληρὸς πρὸς ἐργασίαν,
 »Θὰ σὲ χάριση ὁ πατήρ ἐκ τούτων ὅσα θέλεις,
 »Ἀρκεῖ νὰ μάθῃ ζωντανὸς πῶς εἶμι εἰς τὰ πλοῖα.»

Εἰπὼν αὐτά, ἐλύγισε τοῦ ἥρωος τὰς φρένας·
 Καὶ ἤδη θὰ τὸν ἐδίδεν εἰς τὸν θερᾶποντά του
 Νὰ τὸν ὑπάγ' εἰς τὰς σκηνάς, ἐὰν ὁ Ἀγαμέμνων,
 Χυθεὶς ἐμπρὸς του, μὲ φωνὴν δέν ἔκραζεν ἀγρίαν·

«ᾠ ἄφρον, ὦ Μενέλαε, τί τοὺς λυπεῖσαι οὕτω;
 »Ὁραῖα προσεφέρθησαν τῷ ὄντι· εἰς τὴν τιμὴν σου
 »Οἱ κύνες οὗτοι! »εἰ, κάνεις τὸν ὄλεθρον μὴ φύγη
 »Καὶ τὴν αἰχμὴν μας· οὐδ' αὐτὸ τὸ ἄρσεν εἰς τὰ σπλάγχνα
 »Μητρὸς, κ' ἐκεῖνα μὴ σωθῆ' ἀκήδευτοι, χαμένοι,
 »Νὰ λείψουν ὅλοι, ὅλοι τῶν διὰ παντός νὰ λείψουν.»

Εἰπὼν αὐτά, πρέπεισε τοῦ ἀδελφοῦ τὸ πνεῦμα
 Ὅρθως τῷ ὄντι· ὤθησε τὸν Ἀδραστον ἐκεῖνος
 Μακράν, καὶ τὸν ἐκτύπησεν ἐγγὺς ὁ Ἀγαμέμνων
 Εἰς τὴν λαγόναν, κ' ἔπεσαν· ὁ στρατηλάτης βαίνων
 Βαρὺς ἐπὶ τοῦ στίβου του, ἐξέσπασε τὸ δόρυ.

Ὁ Νέστωρ δὲ ἀνέκραξε πρὸς τοὺς Ἀργεῖους τότε·

» ὦ φίλοι Δαναοί, πιστοὶ τοῦ Ἄρεος οἰκέται!
 » Κάνεις σας τώρα λάφυρα μὴ κυνηγεῖ ὀπίσω
 » Κάνεις μὴ μὲν' εἰς τὰς σκηναὶς πλειότερα νὰ φέρη.
 » Τοὺς ἄνδρας δὲ κρημνίζωμεν ἐδῶ, κ' ἐν ἡσυχίᾳ
 » Κκτόπιν τοὺς γυμνόνετε νεκρούς· εἶν' ἐδικοί σας.»

Εἰπὼν αὐτὰ, ἐτάλευσε πᾶν στήθος καὶ καρδίαν.
 Καὶ τότε πρὸς τὸ Ἴλιον θ' ἀνέδρανον οἱ Τρῶες,
 Ὑπὸ τῶν πολεμοχαρῶν ὠθαύμενοι Ἀργείων,
 Ἄν εἰς τὸν Ἑκτορα ἐγγύς ἐλθῶν καὶ τὴν Αἰνεΐαν,
 Δέν ἔλεγεν ὁ Ἑλενος, τῶν χρησιμῶν ὁ πρῶτος·

« Αἰνεΐα κ' Ἑκτορ' ἐπαιδὴ ἐπάνω σας βυρύνει
 Ἡ ὀ πόνος τῶν Τρωαδίτῶν κ' ἡ μοῖρα τῶν Λυκίων·
 » Καὶ εἴσθε σεῖς οἱ ἄριστοι πρὸς πόλεμον καὶ σκέψιν·
 » Στραθῆτ' ἐδῶ, κρατήσατε πρὸ τῶν πυλῶν τὰ πλήθη,
 » Πανταῦ πετῶντες, πρὶν ὠχροὶ ῥιφθοῦν εἰς τὰς ἐσθῆτας
 » Τῶν γυναικῶν των, καὶ χαρὰ τὴν πολεμίων γίνουιν.
 » Ἀφ' οὗ δὲ στήσατε ὀρθὰς τὰς φάλαγγάς μας, πάλιν
 » Ἡμεῖς κτυπώμεθα, ἐδῶ τοὺς Δαναοὺς κρατοῦντες,
 » Ἄν κ' ἐνεκρώθηνεν σχεδόν· — ἀνάγκη μὰς βιάζει.
 » Σὺ, Ἑκτορ, τότε, μὴν ἀργῆς πετάξου εἰς τὴν πόλιν,
 » Κ' εἰπέ εἰς τὴν μητέρα μας νὰ φέρη τὰς πρωτίστας
 » Γυναικάς εἰς τῆς Ἀθηνᾶς τὸ τέμενος ἐπάνω·
 » Βυθὺς ν' ἀνοίξῃ τοῦ νεοῦ τὰς θύρας, καὶ τὸ πέπλον
 » Τὸ κάλλιστον ἐκ τῶν λοιπῶν, τὸ πλουσιώτερόν της,
 » Ἐξ ὕψων ἔχ' εἰς τὴν αὐλήν καὶ προτιμᾷ, ἐκεῖνα
 » Σ τῆς εὐπλοκάμου Ἀθηνᾶς τὰ γόνατα νὰ θέσῃ·
 » Καὶ δώδεκα νὰ τάξῃ βαῦς, μονοτεῖς, ἀζεύκτους,
 » Ἄν ἐλεήσῃ πρὸς στιγμὴν

» Τὸ ἄστυ, τὰς συζύγους μας, τὰ νήπιά μας τέκνα,
 » Καὶ τοῦ Τυδέως τὸν υἱὸν μακρύνῃ τῆς Τρωάδος,
 » Τὸν ἄγριον ἀκοντιστήν, τὸν οἰωνὸν τοῦ τρόμου.
 » Ἐγὼ τὸν κρίνω πρῶτιστον τῶν Ἀχαιῶν ἀπάντων·
 » Οὐδέ τὸν Ἀχιλλέα καὶ τὸν στρατηλάτην τόσον
 » Δέν ἐφοβήθημεν ποτέ,

» Ἄν καὶ τὸν λέγουν γέννημα θεᾶς· αὐτὸς ἐμάνη,
 » Αὐτοῦ κάνεις δέν δύναται τὴν λύτταν ν' ἀντικρούσῃ.»

Εἶπε, καὶ δέν ἀπειθήτην ὁ Ἑκτορ εἰς τοὺς λόγους·
 Ἐκ τ' ἄρματός του πάνοπλος ἐπάτησε πηδήσας,
 Καὶ δύο πάλλων δόρυκα διέτρεξε τὰς τάξεις,

Ἔθων πρὸς μάχην, καὶ πυρὰν ἐξήγειρε πολέμου.
 Οἱ Τρῶες συνεστράφησαν σφοδροὶ πρὸς τοὺς Ἀργείους·
 Κ' ὑποχωροῦντες, τὴν σφραγὴν περὶκίττισαν ἐκεῖνοι.
 Θεὸς τις, ἐφκντάσθησαν, ἐξ οὐρανοῦ κατέβη
 Τῶν Τρώων σύμμαχος, καθὼς ἐστράφησαν λυσσώδεις!

Εἰς δὲ τοὺς Τρῶας ἐκράξεν ὑψιβοῶν ὁ Ἔκτωρ·
 »Ἄνδρες! Τρῶες, σύμμαχοι μακρόθεν κεκλημένοι·
 »Φκνήτε ἄνδρες, φίλοι μου, καὶ θάρρος ἐνδύθητε.
 »Ἐγὼ πηγάινω· πρὸς στιγμήν θὰ πετκχθῶ εἰς Τροίαν,
 »Νὰ εἶπω ἔς τὰς γυναῖκας μας ὁμοῦ καὶ τοὺς ἐγκρίτους
 »Νὰ δεηθοῦν εἰς τοὺς θεοὺς καὶ τάξουν ἐκτάρκας.»

Αὐτὰ εἰπὼν, ἐκίνησεν ὁ θελλώδης Ἔκτωρ·
 Κ' ἐκτύπα τὸν αὐχένα του καὶ τὰ σφυρὰ ὁ κύκλος,
 Ἡοῦ τελευταῖος ἔζωνε τὴν πυργώτην ἀσπίδα.

Ὁ Γλαῦκος δὲ καὶ ὁ υἱὸς συνάμα τοῦ Τυδέως
 Ἦν μέσῳ ἦλθον τοῦ στρατοῦ νὰ κτυπηθοῦν οἱ δύο.
 Ὅπότεν δὲ προεκίνοντες εἰς χεῖρας ἦσαν, πρῶτος
 Ὁ εἰς τὰς μάχας φοβερός τὸν εἶπε Διομήδης·

«Τίς εἶσαι σὺ ὁ ἔξοχος τῶν ἐπὶ γῆς ἀνθρώπων;
 »Ποτὲ εἰς κινδυνοστεφῆ δὲν συνηνητήθην μάχην
 »Μὲ σέ· πλήν, φαίνεται, παλὸ ἐπέρατες τὸ θάρρος
 »Τῶν ἄλλων, ὅταν καρτερεῖς τὸ φονικόν μου δόρυ·
 »Γονέων τέκνα δυστυχῶν μὲ συναντῶσι μόνον.
 »Ἄν ἦται πλήν οὐράνιος θεός, κ' ἐκ τῶν κίθέρων
 »Κατέβης, μὲ θεοῦ, ἐγὼ δὲν ἔρχομαι εἰς χεῖρας.
 »Οὐδέ τοῦ Δρύαντος ὁ πκῖς, ὁ κρηταῖος Λυκούργος,
 »Ἐκέρδητε, μὲ τ' οὐρανοῦ μαχόμενος τὰ τέκνα.
 »Αὐτὸς ἐδίωξε ποτὲ τοῦ μκινομένου Βάκχου
 »Τὰς νόμους παρὰ τὸ βουνὸν Νυσήτιον, κ' ἐκείναι
 »Τοὺς θύρσους κάτω ἔρριψαν, ὑπὸ τοῦ ἀνδρακτόνου
 »Λυκούργου μκστιγούμεναι· ὁ δὲ θεὸς ἐρρίφθη
 »Τρημάξας εἰς τὴν θάλατταν, καὶ τὸν ἐδέχθη ἡ Θέτις
 »Ἐ τοὺς κόλπους της· δὲν ἔπνεσε σχεδὸν ἀπὸ τὸν φόβον.
 »Κατέστη ὁμοῦ μισκτὸς εἰς τοὺς θεοὺς ἐκεῖνος,
 »Καὶ τὸν ἐτύφλωτεν ὁ Ζεὺς· δὲν ἤδυνήθη πλέον
 »Νὰ ζήσῃ ἀπὸ τοὺς θεοὺς περκατημένος ὅλους.
 »Κ' ἐγὼ μὲ τέκνα τ' οὐρανοῦ δὲν ἔρχομαι εἰς χεῖρας.
 »Ἄν ἦται πλήν ἐκ τῶν θνητῶν ὁποῦ μὲ σῖτον ζῶσιν,
 »Ἐλθέ, τκχέως νὰ ἰδῆς τῆς μοίρας σου τὸ τέλος.»

Καὶ ἀπεκρίθη ὁ λαμπρὸς υἱὸς τοῦ Ἴππολόχου·
 »Ὅτι Τυδέως, τί ζητεῖς τὸ γένος μου καὶ μάθης;
 »Ὡς ἢ τῶν φύλλων γενεὰ καὶ ἢ τῶν ἀνθρώπων εἶναι.
 »Σκορπίζει φύλλα κατὰ γῆς ὁ ἄνεμος, καὶ φύλλα
 πΓεννᾷ τὸ δάσος τὸ πυκνόν, ἢ φύσις ὅταν θάλλῃ·
 »Καὶ τῶν θνητῶν αἱ γενεαὶ ἢ φύονται ἢ σβέννουν.
 »Ἄν ὅμως θέλῃς καὶ αὐτὰ καὶ μάθης, καὶ γνωρίσης
 »Τὴν γενεάν μου, ἀγνωστος ἢ μνήμη της δὲν εἶναι.
 »Υπάρχει πόλις ἐνδοθεν τοῦ ἵπποτρόφου Ἄργους,
 »Ἡ Ἐφυρα, καὶ εἰς αὐτὴν
 »Ὁ Σίσυρος ἐπρώτεος, μοναδικὸς εἰς δόλους·
 »Ὁ Διολίδης Σίσυρος, καὶ ἐγέννησε τὸν Γλαῦκον·
 »Ὁ Γλαῦκος δὲ τὸν ἄμεμπτον Βελλεροφόντην πάλιν.
 »Εἰς τοῦτον κάλλος οἱ θεοὶ καὶ ζηλωτὴν ἀνδρίαν
 »Ἐχάρησαν, πλὴν συμφορὰς τοῦ ἔπλεκεν ὁ Πρωΐτος.
 »Τὸν ἐβγαλ' ἐκ τῆς χώρας του, ὡς πρότιστος τῶν ἄλλων
 »Ἀργείων· εἰς αὐτὸν ὁ Ζεὺς τοὺς εἶχεν ὑποτάξει.
 »Μὲ αὐτὸν τοῦ Πρωΐτου ἦ γυνή, ἢ Ἄνταια, ἐμάνη
 »Καὶ ἔλθ' εἰς ἔνωσιν κρυφὴν· πλὴν τὸν Βελλεροφόντην
 »Δὲν ἔπειταν· ἢ εὐγενὴς ἀντέτεινε ψυχὴν του.
 »Ἐκείνη, τότε, κατ' αὐτοῦ ἐτραύρη ψευδομένη·
 — Ἢ Ζήσης, εἶπε, βασιλεῦ, ἂν τὸν Βελλεροφόντην
 »Καὶ ζῆ ἀφήσης· βλάψαός μοι ἔκαμα προτάσεις. —
 »Ἢ εἶπε, καὶ ἐσάλευσε θυμὸς τοῦ ἀναιδέος τὰ στήθη.
 »Καὶ χύση κίμα' ἀπέφυγεν — ἕως αὐτοῦ δὲν ἦλθε —
 »Πλὴν τὸν ἀπέστειλε μακρὰν, εἰς τὴν Λυκίαν, γράψας
 »Εἰς πινακίδα σφραγιστὴν ὀλέθρια σημεῖα·
 »Αὐτὴν καὶ δώτη ἔμελλε εἰς τὸν πενθερὸν τοῦ Πρωΐτου.
 »Κ' ἐκίνησε μὲ τῶν θεῶν μίχθη τὴν συνοδίαν.
 »Ὡς εἰς Λυκίαν ἔοθασε καὶ τῆς βράς τοῦ Πάανθου,
 »Τὸν ὑπεδέχθη πρόθυμος ὁ ἀναξὶς τῆς Λυκίας.
 »Ἐννέα τοῦ προσέφερον ἡμέρας βουῆς ἐννέα
 »Ἐνίαν· ἢ δεκάτη πλὴν ὡς ἔφθασε πρῶτα,
 »Τὸν ἀνηρώτα καὶ γοατὸς ἐζήτει τοῦ γαμβροῦ του.
 »Τὴν δέλτον τὴν αἰμακτερὰν ὡς ἔλασεν ἐλείνην,
 »Τὴν τερατώδη Χίμκιον τὸν εἶπε καὶ φανεύσῃ
 »Ἐν πρώτοις· καὶ ἦτο μίγμα τι ἀγνώστου γένους· — λέων
 »Τὴν ὄψιν, δράκων ὕπισθεν καὶ χίμκιον τὴν μέσην,
 »Πυρρὸς φουστῶτα κόμικτα καὶ φλόγα φονικὴν.

» Ἀὐτὴν ἐφρόνευτε, πεισθεὶς εἰς τῶν θεῶν τὸ νεῦμα.
 » Κατόπιν μὲ τοὺς ἀκουττοὺς Σολύμους ἐκτυπήθη,
 » Κ' εἰς τραχυτέραν ἔλεγε πῶς δὲν εὐρέθη μάχην.
 » Τῶν Ἀμφζόνων, ἔπειτα, συνέτριψε τὸ θράσος.
 » Πλὴν ἄλλα εἰς τὸν δρόμον του δεινὰ τὸν ἐκαρτέρουν·
 » Ἐντὸς ἐνέδρας ἕστησαν τοὺς πρώτους τῶν Λυκίων
 » Ἡὲ τὸν κτυπήσθουν, καὶ κἀνεὶς δὲν ἔστρεψεν ὀπίτω·
 » Σφαγμένοι ὅλοι ἔπεσαν πρὸ τοῦ Βελλεροφόντου.
 » Ἐνόησεν ὁ βασιλεὺς θεοῦ πῶς ἦτο κλῆρος
 » Καὶ τὸν ἐκράτησεν ἐκαῖ' τὴν κόρην του τῶ δίδει·
 » Καὶ τῆς βασιλικῆς τιμῆς τὸ ἥμισυ ἐξ ἴσου.
 » Συγγρόνως δὲ οἱ Λύκιοι τοῦ ἔκοψαν τεμένη
 » Φυτείας καὶ σποράς, τὴν γῆν γὰρ νέμεται ἀφθόνως.
 » Ἡ βασιλόπκις ἔτεκεν εἰς τὸν Βελλεροφόντην
 » Τὸν Ἴσκυδρον, ἱππόλοχον καὶ Ακαδάμειάν της.
 » Ἡ' αὐτὴν ὁ βουληφόρος Ζεὺς γλυκὺν ἐπῆσεν ὕπνον,
 » Κ' ἐβλάπτησεν ὁ Σκρηπιδῶν, ἰσόθεος ὀπλίτης.
 » Πλὴν ὅταν ἀπὸ τοῦ θεοῦ ὁ ἦρωσ ἐμισήθη,
 » Μονήρης εἰς τ' Ἀληϊὸν πεδῖον ἐπλανᾶτο,
 » Καὶ τὴν ψυχὴν του ἐφθίρα κ' ἐμίσει τοὺς ἀνθρώπους.
 » Τὸν Ἴσκυδρον του ὁ θεὸς ὁ ἀπληττος πολέμων
 » Εἰς μίαν τὸν ἐφρόνευτε πρὸς τοὺς Σολύμους μάχην·
 » Τὴν κόρην του, ἡ τῶν δασῶν καλλιδίφρος θεότης.
 » Τοῦ ἱππολόχου εἶμ' ἐγὼ βλαστὸς ὑπὲρ τῆς Τροίης
 » Μ' ἔπεμψ' ἐκεῖνος, καὶ συχνὰ μ' ἐσύττεινε γὰρ ἦμαι
 » Τῶν ἄλλων πρῶτος, ἀριστεὺς παντοῦ, γὰρ μὴν αἰσχύνω
 » Τὸ γένος τῶν πατέρων μου, ὅπου κ' εἰς τῆς Ἐφύρας
 » Τὴν γῆν ὑπῆρξαν ἀριστοὶ κ' εἰς τὴν Λυκίαν πρῶτοι.
 » Τιοῦτου γένους κ' αἵματος σαμνύνομαι πῶς εἶμαι. »

Εἶπε, καὶ χείρων ὁ καλὸς τὰ ὄπλα Διομήδης,
 Ἐπὶ τῆς πολυτρόφου γῆς ἐκάρρωσε τὸ δόρυ,
 Καὶ λόγους ἔλεγε γλυκεῖς εἰς τὸν λαμπρὸν ἠγέτην·
 « Ἄ, εἶσαι τότε πατρικὸς καὶ ξένος μου καὶ φίλος!
 » Ὁ ἐνδοξὸς ποτὲ Οἰνεὺς τὸν ἀμεμπτόν σου πάππον
 » Εἰς τὴν αὐλήν του εἴκοσιν ἐξένισεν ἡμέρας.
 » Καὶ δῶρ' ἀκόμῃ ἀλλὰ ξαν ὠραῖα μεταξὺ των·
 » Ὁ πρῶτος ζώνην πορφύραν τῶ ἔδωκεν ὡς αἶμα,
 » Χρυσοῦν δ' ἄλλος κύπελλον καὶ δίστομον τὴν βάσιν·
 » Ἀὐτὰ εἰς τὴν οἰκίαν μου κατέλιπα στρατεύων.

» Δὲν ἐνθυμοῦμαι τὸν καλὸν Τυδέα· ἤμην βρέφος,
 » εἰς Θήβας ὅταν ὁ λαὸς τῶν Ἀχαιῶν ἐχάθη.
 » Καὶ τώρα, εἶμαι ξένος σου καὶ φίλος ἐν τῷ μέσῳ
 » τοῦ Ἄργους· εἰς Λυκίην σύ, ἐκεῖθεν ἂν περάσω.
 » Τὸ δόρυ νῦν ὡς φεύγωμεν ἀλλήλων εἰς τὰς μάχας·
 » Πολλοὶ ἐμπρὸς μου σύμμοχοι καὶ Τρῶες νὰ κτυπήσω,
 » Οὐς ὁ θεὸς κ' ἡ δύναμις με δώσῃ τῶν ποδῶν μου·
 » Πολλοὶ κ' ἐμπρὸς σου Ἀχαιοί, ἂν εὕρῃς νὰ κτυπήσῃς.
 » Πλὴν ἔλ' ὡς ἀνταλλάξωμεν τὰ ὄπλα, νὰ γνωρίσουν
 » Κ' οἱ ἄλλοι, ὅτι σύντροφοι κκυχώμεθα ξενίας. »

Εἶπεν αὐτὰ κ' ἐπέταξαν ταχεῖς ἀπὸ τοὺς ἵππους,
 Τὰς δεξιὰς τῶν ἔσφιγξαν κ' ἐπίστωσαν φιλίαν.
 Τοῦ Γλαύκου, τότε, ὁ θεὸς συνήρπασε τὰς φρένας·
 Ἀντὶ χαλκίνων ἔδωκε τὰ πάγχρυσά του ὄπλα,
 Ἀξίας ἐκπτόν βοῶν ἀντὶ ἐννέα μόλις.

Ὁ Ἔκτωρ δὲ ὡς ἔφθασεν εἰς τὰς Σκαιὰς τὰς πύλας,
 Παρὰ τὴν δρῦν, συνέρρεον τῶν Τρώων αἱ γυναῖκες
 Κ' αἱ κόραι, περὶ ἀδελφῶν, συζύγων τῶν καὶ τέκνων.
 Ἀνερωτῶσαι, καὶ ὁμοῦ ταῖς ἔλεγε νὰ τρέξουν
 εἰς τοὺς νεοὺς, ἂν κ' εἰς πολλὰς ἡ συμφορὰ ἐπῆλθε.

Κ' εἰς τὸ λαμπρὸν ἀνάκταρον μετέβη τοῦ Πριάμου·
 Πελεκητὰς εἶχε πτοάς· πεντήκοντα ὑπῆρχον
 εἰς τὰ πλευρά του θάλαμοι κατὰ σειρὰν, ἐκ λίθου
 Καταιργασμένου, κ' εἰς αὐτοὺς οἱ παῖδες τοῦ Πριάμου.
 Μὲ τὰς καλὰς νυμφίας τῶν ἡδέως ἐκοιμῶντο·
 Ἐξ ἄλλου, ἐνθὸν τῆς αὐλῆς, κατ' ἀντικρὺ τῶν πρώτων,
 Κοιτῶνες ἦσαν δώδεκα, ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον,
 Τῶν θυγατέρων του γλυπτοί· κ' εἰς τούτους οἱ γαμβροὶ του
 Μὲ τὰς σεπτὰς γυναῖκας τῶν ἐπίσης ἐκοιμῶντο.
 Ἐκεῖ, ἐρᾶν ἡ μήτηρ του ἐμπρὸς, τὴν Λαοδίκην,
 Τὴν γλυκυτέραν κόρην τῆς πηγαίνουσα νὰ εὔρῃ.
 Ἐκ τῆς χειρὸς τὸν ἤρπασε, τὸν ἔκραζε κ' ἐλάλει·

« Πῶς ἦλθες, τέκνον, τὴν βοήν ἀφῆσας τοῦ πολέμου;
 Πολὺ σᾶς σφίγγουν, φαίνεται, οἱ ἄνομοι Ἀργεῖοι
 Διὰ νὰ φθάσουν ὡς ἐδῶ· κ' ἐσκέφθης ἐκ τοῦ πύργου
 Ἐπρὸς τὸν Κρονίδην, ὑψηλά, τὰς χεῖρας ν' ἀνυψώσῃς.
 « Πλὴν στάσου τώρα, διὰ σὲ γλυκὸν νὰ φέρω οἶνον,
 « Σπονδὰς εἰς τὸν Αἰγίοχον κ' εἰς τοὺς θεοὺς τοὺς ἄλλους
 « Νὰ κάμῃς· ἔπειτα καὶ σὺ τὰ χεῖλη σου νὰ βρέξῃς. »

«Εἰς κουρασμένον μαχητὴν ὁ οἶνος νεῦρα δίδει,
«Ὡς εἶσαι σὺ κατὰκοπος κα' ὑπὲρ τῶν ἄλλων πάσχεις.»

Καὶ ἀπεκρίθη πρὸς αὐτὴν ὁ θυελλώδης Ἔκτωρ·

«Ἄ! ὄχι, μήτέρ μου γλυκὺν μὴ μὲ προσφέρεις οἶνον,
«Μὴ μ' ἐκνευρίσῃ κα' ὄλον μου τὸ σθένος λησμονήσω.
«Μ' ἀνίπτους χεῖρας δὲν τολευῶ θυσίην κα' προσφέρω
«εἰς τοὺς θεούς· εἰν' ἄτοπον μ' αἰματωμένας χεῖρας
«Ὡς κρᾶζῃ τις τὸν ἄνακτα τῶν ζοφερῶν συννέφων.
«Πλὴν σὺ μὲ θυμιάματα καὶ μ' ὄλας τὰς γυναῖκας
«εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς τῆς νικηφόρου πέτα·
«Τὸ πέπλον σου τὸ κάλλιστον καὶ πλουσιώτερόν σου,
«Ἐξ ἔσων ἔχεις πρᾶκλφῃ καὶ προτιμᾶς, ἐκεῖνο
«Στὰ γόνατα τῆς Ἀθηνᾶς τῆς εὐπλοκάμου φέρε,
«Καὶ τὰς μύσχους δώδεκα, μονοεταῖς, ἄζεύκτους,

«Ἄν ἐλεήσῃ πρὸς στιγμὴν

«Τὸ ἄστυ, τὰς συζύγους μας, τὰ νήπιά μας τέκνα,
«Καὶ τοῦ Τυδέως τὸν υἱὸν μακρύνῃ τῆς Τρωάδος,
«Τὸν ἄγριον ἄκοντιστὴν, τὸν οἰωνὸν τοῦ τρύμου.
«Πλὴν τρέξε σὺ πρὸς τὸν ναὸν τῆς τροπαιοῦχου Κόρης·
«Ἐγὼ, τὸν Πάριν θὰ ἰδῶ κα' εἰς μάχην θὰ προτρέψω,
«Ἄν στέργῃ ἢ ἀγαπᾷ—ἡ γῆ ν' ἀνοίξῃ πρὸ ποδῶν σου
«Καὶ τὸν ῥοφήσῃ—φοβεράν τὸν ἔστειλε κατάραν
«Ὁ Ζεὺς εἰς Τρῶας, Πρίαμον καὶ τέκνα του συγχρόνως.
«Ὡ, ἂν τὸν εἴλεπαι νεκρὸν καὶ ἄπνουν εἰς τὸ χῶμα,
«Θὰ ἐλησμάουον ὄλας μου τὰς θλίψεις καὶ βρασάνους.»

εἶπε, κα' ἐστράφ' εἰς τὴν αὐλὴν ἢ δέσποινα καλοῦσα
Τοὺς πάντας, καὶ τὴν ἔφεραν τῆς πόλεως τὰς πρώτας.
Κατέβ' εἰς τὸν εὐώδη της κοιτῶνα, ὅπου εἶχε
Ποικίλους πέπλους, γυναικῶν τεσσούτων ἐργασίαν
Ἐκ τῆς Σιδῶνος· ἀπ' ἐκεῖ τὰς ἤρπασεν ὁ Πάρις,

Ὅποτε σχίζων τὰ νερά,

εἰς Τροίαν τὴν διογενῆ ὠδήγησεν Ἑλένην.
Ἐπῆρεν ἕνα ἐξ αὐτῶν ὡς δῶρον τῆς Πηλλάδος,
τὸν κάλλιστον εἰς τὰς γραφὰς καὶ πλουσιώτερόν της,
Ὅπερ ὡς ἄστρον μεταξὺ ἀπήστραπτε τῶν ἄλλων·
κα' ἐξῆλθε· πλῆθος γυναικῶν μάζῃ της συνωθούντο.
Ὡς ἦλθον εἰς τῆς Ἀθηνᾶς τὸ τέμενος ἐπάνω,

τὰς θύρας ἀνοίξ' εὐλαβῶς

Ἡ ζηλευμένη Θεανώ, ἡ κόρη τοῦ Κισσέως,

Τοῦ ἱππικοῦ Ἀντήνορος νυμφία· οἱ πολῖται

Ἐκείνην εἶχον τῆς θεᾶς ἱέρειαν ἐκλέξει.

»Οἱ αἱ γυναῖκες μὲ λυγμοὺς ἀνύψωσαν τὰς χεῖρας·

Τὸ πέπλον δὲ τὸ θυμωστὸν ἢ Θεκνὴ λάβοῦσα,

Ἐ τῆς εὐπλοκάμου Ἀθηναῖς τὸ ἔθεσε τοὺς πόδας.

Καὶ δεομένη τοῦ Διὸς τὴν κόρην παρεκάλει·

»Σεπτὴ παρθένε, ζηλωτὴ θεᾶ, τῆς Τροίης σκέπη·

»Τὸ δόρυ θραῦσε τοῦ σκληροῦ Τυδεΐδου· δὸς νὰ πέσῃ

»Πρηνῆς, αἱματοκύλιστος εἰς τὰς Σκαιᾶς τὰς πύλας,

»Καὶ βοῆς ἀμέσως δώδεκα μονοετείς, ἄζεύκτους,

»Ἡμεῖς νὰ σὲ προσφέρωμεν, ἂν ἐλεήσῃς μόνον

»Τοὺς Τρῶας, τὰς γυναικᾶς τῶν, τὰ νῆπιά τῶν τέκνα·»

— Οὕτω ἐκεῖναι τοῦ Διὸς ἰκέτευον τὴν κόρην. —

Ἐν τούτοις πρὸς τὰ δώματα τοῦ Ἀλεξάνδρου ἦλθεν

Ὁ Ἔκτωρ τὰ περικαλλῆ· τεχνῖται φημισμένοι,

Οἱ πρῶτοι τοῦ τὰ ἔκτισαν τῆς καρποφόρου Τροίης·

Ἐπὶ τοῦ τείχους θάλαμον τοῦ ἔκτισαν καὶ δῶμα

Μ' αὐλὴν παρὰ τοῦ Ἐκτορος τοὺς πύργους καὶ Πριάμου.

Ἐκεῖ ἐμβόηκε τοῦ Διὸς ὁ περιλμένος, δόρυ

Φουκτόνων ἐνδεκάπηχυ· ἐξήστραπτεν ἐπάνω

Χαλκοῦν τὸ ἔγχος, καὶ χρυσοῦς τὸ ἐγκολποῦτο κρίκος.

Τὸν Πάριν ἤϊρε τὰ κομψὰ νὰ καθαρῖζῃ ὄπλη,

Τὸ σάκος του, τὸν θώρακα, τὰ τόξα νὰ θωπεύῃ·

Καὶ μεταξὺ τῶν γυναικῶν τὴν εὐγενῆ Ἀργεΐαν

Νὰ παραστῆκῃ, θυμωστὰ ἐπιτηροῦσα ἔργα.

Αὐτὸν δὲ Ἐκτωρ μὲ πολλὴν ἐπέπληξε πικρίαν·

»Ταλαίπωρε· εἶν' ἐγκαιρον τὸ πείτημά σου, νομίζεις;

»Τὰ πλήθη πίπτουν γύρωθεν τῆς πόλεως, τοῦ τείχους,

»Ἀγωνιῶντι· διὰ σὲ ἀλαλχγμὸς καὶ φόνος

»Τὸ ἄστυ ζώνει· ἔπρεπε καὶ ἄλλον νὰ ἐλέγξῃς,

»Ἄν τοῦ πολέμου ἔβλεπες τὸν στρόβιλον νὰ φεύγῃ.

»Ἀνάστω, πρὶν πυρκαϊὰ τὴν πόλιν συναρπάσῃ!»

Κ' εἰς τοῦτον ὁ καλλίμορφος ἀπήντησε τοξότης·

»Ἐκτορ, μ' ἐπέπληξες ὀρθῶς καὶ ὄχι ἄνευ λόγου·

»Πλὴν ἄκουσέ με· ζύγισε τοὺς λόγους μου καὶ κρίνε.

»Δὲν εἶν' ἡ ἀγκυκλήτις, οὐδὲ τὸ πείτημα τόπον,

»Ὅπου μ' ἐκράτει· ἐπασχα καὶ ἄνεσιν ἐζήτουν.

»Πλὴν ἢ Ἑλένη μ' ἔπειτε μὲ τοὺς γλυκεῖς τῆς λόγου·

»Νὰ δράμω ἔξω, καὶ θορῶ καλλίτερον πῶς εἶναι.

» Ἡ νίκη κατὰ βούλησιν τοῦς ἄνδρας στεφανώνει.
 » Πλὴν στάτου τὴν πολεμικὴν νὰ ζώσω πανοπλίαν·
 » Ἡ πήγαινε καὶ δὲν ἀργῶ· ταχέως σὲ προφθάνω.»

Εἶπε καὶ δὲν ἀπήντησεν ὁ θελλώδης Ἔκτωρ.

Ἄλλ' ἢ Ἑλένη μὲ φωνὴν τὸν ἔλεγε γλυκεῖαν·

» Ἀνδράδελφε μιᾶς φοικτῆς, κακομηχάνου σκύλας·
 » Εὐκταῖον ἦτο τὴν στιγμὴν ὅπου τὸν κόσμον εἶδα,
 » Κκκὴ ἀνέμου θύελλα νὰ μ' εἶχε συναρπάξει·
 » Καὶ ῥίψ' εἰς ὄρος ἢ βυθὸν θαλάσσης πολυφλοίσβου,
 » Ἐκεῖ νὰ μείνω, συμφορῆς τριαῦται πρὶν ἐπέλθουν.
 » Ἀφ' οὗ πλὴν ἦτον ἡ βουλή αὐτὴ τῶν ἀθανάτων,
 » Ἡ σκέπη κἄν νὰ μ' ἔμενε συζύγου καλλιτέρου,
 » Ὅπου ν' ἀκούη τὰς μομφὰς καὶ ὕβρεις τῶν ἀνθρώπων.
 » Ἄλλ' οὐδὲ τῶρα ἔχει νοῦν αὐτός, οὐδὲ κατόπιν
 » Θὰ γίνῃ ἄλλος· τὸν κερπὸν τῶν ἔργων του θὰ εὖρη!
 » Πλὴν ἔμειν τῶρα· εἰς αὐτὸ τὸ δίφρον ἀναπαύσου,
 » Ἀνδράδελφε, ἀφ' οὗ πολλὰς πικρίας σὲ ποτίζει
 » Ὁ κυνισμὸς μου κ' ἡ οἰκτρά τοῦ Ἀλεξάνδρου βλάβη.
 » Κλῆρος βαρὺς μᾶς ἔλαχε· νὰ γίνωμεν ὀπίσω
 » Τῆς λύρας ἄτμα θλιβερόν καὶ ὕβρις τῶν ἀνθρώπων.»

Καὶ ἀπεκρίθη πρὸς αὐτὴν ὁ θελλώδης Ἔκτωρ·

» Καὶ μ' ὄλην τὴν ἀγάπην σου μὴ μὲ κρατεῖς, Ἑλένη,
 » Ματαίως· ἡ καρδίκα μου πετᾷ νὰ περισώσει
 » Τοῦς Τρῶας· τὰς στιγμὰς ἐκεῖ μετροῦν καὶ μὲ προσμένουν.
 » Πλὴν τῶρα δός του ὦθησιν, ἅς βικθῆ καὶ μόνος,
 » Ἐντὸς ἂν θέλῃ τῶν Σκκιῶν νὰ μὲ προφθάσῃ ἔτι.
 » Ἐγὼ πηγαίνω νὰ ἰδῶ τοῦς ἐδικούς μου τῶρα·
 » Στιγμὰς τὴν Ἀνδρομάχην μου, τὸν νήπιον υἱόν μου.
 » Δὲν τὸ ἤξεύρω δι' αὐτοὺς ἂν θὰ γυρίσω πάλιν,
 » Ἡ πρὸ τῆς λόγχης τῶν ἐχθρῶν θὰ μὲ σωρεῖς ἢ μοῖρα.»

Εἰπὼν αὐτά, ἐκίνησεν ὁ θελλώδης Ἔκτωρ,

Καὶ ἦλθεν εἰς τοὺς εὐπρεπεῖς τῶν οἴκων του θαλάμους·

Πλὴν τὴν λευκώλενον ἐκεῖ δὲν ἤυρεν Ἀνδρομάχην.

Μὲ τὸν υἱόν της καὶ μαζὶ μὲ τὴν καλὴν τροφὸν του

Ἐπὶ τοῦ πύργου ἔστεκε θρηνοῦσα, κοπτομένη.

Ὁ Ἔκτωρ δὲ τὴν ἀμεμπτον γυναικά του μὴ βλέπων,

Εἰς τὸ κατώφλι ἔμεινε καὶ εἶπεν εἰς τὰς ἄλλας·

» Ἐλάτε, τὴν ἀλήθειαν εἰπέτε μ' ἐν ὀλίγοις·

» Ποῦ τῶρα ἡ λευκώλενος ἐπῆγεν Ἀνδρομάχη;

«Εἰς ἀνδραδέλφην τῆς τινά, εἰς σύννυμφον κῆρυμίαν,
 » ἢ ἔξω εἰς τῆς Ἀθηναῖς τὸν οἶκον, ὅπου τώρα
 » Αἰ σύζυγοί μας τὴν φρικτὴν θεὰν ἐξιλεόνουν;»

Καὶ ἀπεκρίθη ἡ ἀγρυπνος τοῦ οἴκου ἐπιστάτις·
 » Ἐκτορ, ὡς θέλεις, τίποτε δὲν ἔχω νὰ σὲ κρύψω·
 » Οὐδὲ εἰς ἀνδραδέλφην τῆς, ἢ σύννυμφον κῆρυμίαν,
 » Οὐδ' ἔξω εἰς τὸ τέμενος τῆς Ἀθηναῖς ἐπήγην,
 » Ὅπου αἱ ἄλλαι τὴν φρικτὴν θεὰν ἐξιλεόνουν·
 » Ἀλλ' εἰς τὸν πύργον ἔτρεξε τῆς πόλεως, μαθοῦσά
 » Οἱ Τρῶες ὅτι χάνονται κ' οἱ Ἀχαιοὶ νικῶσιν.
 » Ἐκεῖ ἐρρίφθη ὡς Μαινώας κ' ἀνέστ' εἰς τὰς ἐπάλλξεις
 » Τοῦ τείχους, μὲ τὸ νήπιον μαζί, καὶ τὴν τροφὸν τοῦ.»

Αὐτὰ τὸν εἶπεν ἡ γυνή, κ' ἐξώρμησεν ὁ Ἔκτωρ,
 Πατῶν ἐπὶ τὰ ἔχνη του καὶ ῥύμας διασχίζων.

Ὡς ἔφθασεν εἰς τὰς Σκαιάς, τὴν πόλιν προσπεράσας,
 Ὀλίγον, ὅθεν ἔμελλε νὰ ἔβγ' εἰς τὸ πεδῖον,

Ἐκεῖ, μ' ἐν βῆμα ἢ καλὴ εὐρέθη σύζυγός του,

Ἡ Ἀνδρομάχη, προσφιλὴς θυγάτηρ βασιλέως,

Τοῦ Ἡετίωνος· αὐτὸς τὴν δρασωμένην Θήβην

Κατεῖχεν εἰς τὸ Πλάκιον, καὶ ἤρχε τῶν Κιλικίων·

Αὐτοῦ ἡ κόρη ἔλαβε τὸν Ἔκτορα τὸν μέγαν.—

Καὶ τὸν συνήντησεν ἐκεῖ· τὴν ἠκολούθη ἡ δούλη,

Ἐπὶ τοῦ κόλπου ἀπαλὸν θηλάζουσα παιδίον,

Τὸν Ἐκτορίδην, τὸν γλυκὺν ὡς ἄστρον τῆς πρωΐας.

Ὁ Ἔκτωρ τὸν ὠνόμαζε Σκαμάνδριον, οἱ ἄλλοι

Ἐκάλουν Ἀστύνακτα· ὁ Ἔκτωρ ἦτον Τροίκα.

Ἐχαμογέλασεν ἰδὼν σιωπηλὰ τὸ βρέφος,

Κ' ἡ Ἀνδρομάχ' ὑπόδακρυς ἐπέταξεν ἐμπρὸς σου,

Ἐκ τῆς χειρὸς τὸν ἤρπασε, τὸν ἔκραζε κ' ἐλάλει·

«Δαιμόνιε, τὸ θάρρος σου αὐτὸ θὰ σ' ἀφάνισῃ!

» Τὸ νήπιόν μας, τὴν πτωχὴν ἐμένα δὲν λυπεῖσαι,

» Ὅπου θ' ἀφήσῃς ὀρφανήν; Ἐπῆνω σου θὰ πέσουν,

» Ὅλ' οἱ Ἀργεῖοι, νὰ χαθῆς. ὦ, κάλλιον ν' ἀνοίξῃ,

» Προτοῦ σὲ χάσω, δι' ἐμέ τὸ μνήμα· τέρψις ἄλλη

» Δὲν θὰ μὲ μείνῃ, ἂν χαθῆς, πλὴν θλίψις, θλίψις μόνου

» Καὶ πάθη· μ' ἔμεινε πατήρ; ἐλπίζω εἰς μητέρα;

» Τὸν Ἡετίωνα νεκρὸν ἐπάτησεν ὁ μέγας

» Πηλεΐδης, τὴν πολυπληθῆ καθέδραν τοῦ χαλάσας,

» Τὴν Θήβην τὴν ὑψίπουλον, κ' ἐφάνευεν ἐκεῖνον·

» Ἀλλὰ δὲν τὸν ἐγύμνωτον εἰς τοῦτο ἐκρατήθη.
 » Μὲ τ' ἄρματά του τὰ καλὰ τὸν ἔκαυσε, μνημεῖον
 » Ὑψώσας· καὶ περὶ αὐτὸ ἐφύτευσαν πτελέας
 » Αἰ θυγατέρες τοῦ Διός, αἰ νύμφαι τῶν ὀρέων.
 » Οἱ δὲ κκλοὶ μου ἀδελφοί, ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον,
 » Ἐπτά, εἰς μίαν ἔπεσαν καὶ ὥραν καὶ ἡμέραν·
 » Φεῦ, ἔλους τοὺς ἐφόνευσεν ὁ ἄγριος Πηλεΐδης,
 » Τοὺς βόας τῶν καὶ τὰ λευκὰ ποιμένοντας ἀρνία.
 » Ἐὴν δὲ μητέρα μου, σεπτὴν βασίλισσαν τῆς Θήβης,
 » Ἐδῶ μὲ ἄλλας ἔφερεν αἱματηράς του κτήσεις,
 » Καὶ πάλιν τὴν ἀπέλυσε, λαβὼν γενναῖα λύτρα·
 » Κατόπιν, ἡ τοξοχαρῆς τὴν ἔπληξε Θεότης.—
 » Ἐκτορ· σὺ τῶρα δι' ἐμὲ πατήρ καὶ μήτηρ εἶσαι,
 » Σὺ ἀδελφός μου, σὺ ὄμοῦ καὶ σύντροφος καὶ φίλος.
 » Πλὴν οἴκτειρέ με, καὶ αὐτοῦ, παρὰ τὸν πύργον μέγνε,
 » ἢ ἢ μ' ὀφρανεύσης τὸ μικρὸν κ' ἐμὲ ἀφήσης χήραν.
 » Τὰ πλῆθ' εἰς τὸν ἐρινεὸν σταμάτησε, ὀπόθεν
 » Ἡ πόλις εἶν' ἀναγκητὴ κ' ἐπίδρομον τὸ τεῖχος.
 » Τρεῖς ἦλθον μάτην ὡς ἐδῶ οἱ πρῶτοι τῶν Ἀργείων,
 » Ὁ ἀκουστός Ἰδομενεύς, οἱ Αἴαντες οἱ δύο,
 » Ἡ ἔπαρτις τῶν Ἀτρεΐδων κ' ὁ ἰσχυρὸς Τυδεΐδης·
 » Ἐἴτε διότι χρησμοῦδος τοῖς ἔδειξε τὸ μέρος,
 » Ἐἴτε διότ' ἠθέλησαν καὶ ἦλθον μοναχοὶ τῶν. »

Καὶ ἀπεκρίθη πρὸς αὐτὴν ὁ θυελλώδης Ἐκτωρ·

« Κ' ἐμέν' ἀπασχολεῖ συχνὰ τὸ μέλλον, Ἀνδρομάχη·
 » Τοὺς Τρῶας πλὴν ἐντρέπομαι καὶ τὰς καλὰς Τρωάδας,
 » Ἄν ἐκ τῆς μάχης ὡς δειλὸς μακρύνωμαι καὶ φεύγω.
 » Μοῦ φέρει κόπον· ἔμαθα γὰρ ἦμαι στρατιώτης,
 » Καὶ πρῶτος πάντα μεταξὺ γὰρ μάχωμαι τῶν Τρώων·
 » Αὐτὸ μὲ λέγ' ἢ δόξα μου κ' ἢ φήμη τοῦ πατρός μου.
 » Ἐγὼ γνωρίζω κάλλιστα κ' αἰσθάνομ' ἐνδομύχως,
 » Πῶς φθάνει ὥρα, ἢ καλὴ ὀπότε πίπτει Τροίη,
 » Ὁ Πρίαμος καὶ ὁ λαὸς τοῦ αἰχμητοῦ Πριάμου.
 » Πλὴν οὔτε βάλλω κατὰ νοῦν τοὺς Τρωαδίτας τόσον,
 » ἢ τὴν Ἐκάβην, ἢ αὐτὸν τὸν Πρίαμον, ἢ ἔλους
 » Τοὺς ἀδελφούς μου, σωρηδὸν ὀπόταν ἕνας κ' ἕνας
 » Θὰ κυλισθοῦν ἔς τὸ ἔδαφος ὑπὸ ἐχθρῶν ἀγρίων,
 » Ὅποσον σέ, ὅταν ἐχθρὸς ἐπάνω σου ἀπλόγη,
 » Καὶ δακρυσμένην, ἐντρομον σὲ σύρ' εἰς τὴν δουλείαν!

» Κατὰ τὸ Ἄργος θὰ ῥιφθῆς, δι' ἄλλην θὰ ὑφαίνης,
 » Καὶ ἀπὸ τὴν Ὑπέρειαν ἢ Μεσσητῖδα κρήνην
 » Νερὸν θὰ φέρης· Ὀλιβερά θὰ σὲ κινῆ ἀνάγκη.
 » Καὶ θὰ εἰπῆ τις, βλέπων σε εἰς θρήνους λυομένην·
 » Εἶν' ἢ γυνὴ τοῦ Ἔκτορος, ποῦ μεταξὺ τῶν Τρώων
 » Ἀρίστευεν, ὁπότε ἐκεῖ ὁ πόλεμος ἐλύσσα.
 » Αὐτὰ θὰ κράζῃ τις, καὶ σὺ πικρότερα θὰ κλαύσης
 » Τὸν ἄνδρα, ποῦ δὲν φαίνεται νὰ πύση τὰ δεινὰ σου...
 » Πλὴν χῶμα, χῶμα κάλλιον χυτὸν νὰ μὲ καλύπτῃ
 » Πρὶν αἰθανθῶ τοὺς θρήνους σου καὶ τὴν ἀπκωγὴν σου. »

Εἶπε, καὶ πρὸς τὸ τέκνον του ἐξέτεινε τὰς χεῖρας·
 Κ' ἐκεῖνο μ' ἔντρομον φωνὴν ἐχώθ' εἰς τῆς τροφοῦ του
 Τοὺς κόλπους· τὸ ἐτρόμαξεν ἢ ὄψις τοῦ πατρὸς του,
 Τοῦ κράνους τὸ σελάγισμα κ' ἡ δασωμένη χαίτη,
 ἣν εἶδεν ἐκ τῆς λοφίᾶς ἐκπληκτικῶς νὰ πίπτῃ·
 Κ' ἐγένεσθ' ὁ καλὸς πατήρ κ' ἡ πότνια τοῦ μήτηρ.
 Τὸ κράνος ἐκ τῆς κεφαλῆς ἀφῆρεσεν ὁ Ἔκτωρ,
 Κ' ἐπὶ τῆς γῆς τὸ ἔφησε νὰ κεῖται φωτοδόλον.
 Κ' ἐφίλησε τὸ τέκνον του, τὸ ὕψωσεν εἰς χεῖρας,
 Κ' εὐχήθ' εἰς τὸν Αἰγίοχον καὶ τοὺς θεοὺς τοὺς ἄλλους·

» Ζεῦ κ' ἡ χορεία τῶν θεῶν· σεῖς δότε με νὰ γίνῃ
 » Καὶ ὁ υἱός μου, ὡς ἐγώ, τὸ κούχημα τῶν Τρώων·
 » Νὰ ἦναι μέγας, εὐγενῶς τῆς Τροίας νὰ δεσπόζῃ,
 » Καὶ νὰ εἰποῦν· «ἐπέρασε τὴν δόξαν τοῦ πατρὸς του»
 » Ἐν ᾧ τὸν βλέπομεν νὰ περνᾷ μὲ λάφυρα βαμμένα
 » Εἰς αἶμα' ἀνδρείου, καὶ σκιρτᾷ τὸ στῆθος τῆς μητρὸς του! »

Εἶπε, κ' εἰς τῆς συζύγου του τὸ ἔθεσε τὰς χεῖρας,
 Κ' ἐκεῖν' εἰς τὴν εὐώδη της τὸ ἔκλεισεν ἀγκάλην
 Δακρυγελῶσα θλιβερά· — ἐπόνεσεν ὁ ἦρωας,
 Κ' ἤρεμα τὴν ἐθώπευσε, τὴν ἔκραζε κ' ἐλάλει·

« Μὴ θορυβεῖσαι, δυστυχῆς, κ' ὑπὲρ τὸ δέον πάσχεις·
 » Δὲν μὲ φονεύει χεὶρ θνητοῦ, ἢ μοῖρα' ἂν δὲν θελήσῃ·
 » Πλὴν καὶ κἀνεὶς δὲν δύναται τὴν μοῖραν ν' ἀποφύγῃ,
 » Ἀνδρείος ἢ δειλός· ἀρκεῖ νὰ ἐγεννήθῃ μόνον.
 » Πλὴν στρέψαι ἤδη, κύτταξέ τοῦ οἴκου σου τὰ ἔργα,
 » Τὴν ἡλακώτην, τὸν ἰστόν, κ' ἐπίβλεπε τῶν ἄλλων
 » Τὴν ἐργασίαν· εἰς ἡμᾶς ὁ πόλεμος ἀνήκει
 » Τοὺς ἄνδρας — μάλιστα ἐμέ — τοὺς φύλακας τῆς Τροίας. »
 Εἰπὼν αὐτὰ, ἐφόρσε τὸ λοφωμένον κράνος

Ὁ μέγας Ἔκτωρ, καὶ ἡ καλὴ ἀπῆλθε σύζυγός του,
 Συχνὰ γυρίζουσα, σιγὰ εἰς δάκρυ λουομένη.
 Εἰς τ' ἀνδροκτόνου Ἔκτορος ὡς ἦλθε μετ' ὀλίγον
 Τὰ δώματα, κῆρρον ἐκεῖ πολλὰς τῶν γυναικῶν τῆς,
 Καὶ μίαν ἤγειρεν βρῆν κοινῶ μαιρολογίου.
 Τὸν Ἔκτορά τῆς ζωντανὸν ἔς τὸν οἶκόν του ἐθήρηνον.
 Κάμμιξ δὲν ἐπίστευε πῶς θὰ γυρίσῃ πάλιν
 Ζωὴν καὶ φέρῃ, ἐκρυγῶν τὰς χεῖρας τῶν Ἀργείων.

Ἄλλ' οὐδ' ὁ Πάρις ἔμενεν ἀργός εἰς τοὺς θηλάμους·
 Μὲ τ' ἄρματά του τὰ καλὰ καὶ χαλκοτοριευμένα
 Ἐρρίφθη ἔξω, πεποιθὼς εἰς τῶν ποδῶν τὸ τάχος.

Ὡς ὅταν ἵππος βαρυνθεὶς ἐν φάτνῃ, τὰ δεσμά του
 Συντρίβει, καὶ ποδοκτυπῶν σκαλεύει τὸ πεδίον·
 Καὶ εἰς λίμνης σπεύδων καὶ λουσθῆ νερῶ κρυσταλλωμένα,
 Ὑψάνει κάραν εὐγενῆ, αἱ χαῖταί του κυραίνουσι
 Περὶ τοῦ ὤμου, καὶ χυτὰ ἐπιδεικνύων κάλλη,
 Τὰ κοῦρα φέρει γόνατα εἰς τὰς βασκὰς τῶν ἵππων·
 Ὅμοίως ἀπὸ τῶν τειχῶν ὁ Πάρις τοῦ Πριάμου
 Λαμποκοπῶν εἰς τ' ἄρματα ὡς ἥλιος, ἐκίνει
 Περιχαρῆς, καὶ εἶχε πτερὰ τοῦ πόδα· μετ' ὀλίγον
 Τὸν ἐνδοξόν του ἀδελφὸν ἀπῆντησεν, ὁπότε
 Τῆς γυναικὸς του τὴν πικρὰν ἀφῆκεν ὀμιλίαν.
 Καὶ πρῶτος ὁ θεοειδὴς Ἀλέξανδρος τὸν εἶπε·

«Σὲ παρεμπόδισα, θερρῶ, σεπτὴ μου ἀδελφότης,
 Ὅποτε σπεύδεις καὶ ἔλεγες καὶ μὴ βραδύνω τόσον.»
 Καὶ ἀπεκρίθη πρὸς αὐτὸν ὁ θεελλώδης Ἔκτωρ·

«Ταλαίπωρε· πᾶς τίμιος ὁμολογεῖ βεβχίως
 Ἡτὴν εἰς τὰ ὄπλα πρᾶξίν σου καὶ εἶσαι στρατιώτης·
 Ἡτὴν δὲν ἀκούεις, ἀμελεῖς ἐν γνώσει, καὶ ἡ ψυχὴ μου
 Ἡνοεῖ, ὁπότεν περὶ σοῦ ἐνειδισμοὺς ἀκούω
 Ἡπρὸς τῶν Ἰγῶων· διὰ σὲ τοσαῦτα ὑποφέρουν.
 Ἡτὴν ἔλα, καὶ τὰ λέγομεν κατόπιν, ἂν θελήσῃ
 Ὁ Ζεὺς καὶ στήσωμεν ποτὲ εἰς τοὺς θεοὺς τοὺς ζῶντας
 ἩΚρατῆρα ὕμνου καὶ χαρᾶς,
 ἩἘδῶθεν τοὺς εὐκνήμιδας ἐλαύνοντες Ἀργείους.»